

BHMAGAZINO

LISA,
POST MALONE,
CHAPPELL ROAN,
TEDDY SWIMS,
SABRINA
CARPENTER,
SHABOOZEY

POP CULTURE

ΤΑ ΝΕΑ, ΑΚΡΩΣ ΕΠΗΡΑΣΤΙΚΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ
ΤΟΥ ΘΕΑΜΑΤΟΣ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ ΣΤΑ ΜΕΣΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΔΙΚΤΥΩΣΗΣ,
ΚΕΡΑΙΖΟΥΝ ΑΜΥΘΗΤΑ ΠΟΣΑ ΚΑΙ ΑΝΑΔΕΙΚΝΥΟΝΤΑΙ ΣΕ ΕΙΔΩΛΑ ΤΗΣ GEN Z

ΝΤΕΝΗΣ ΗΛΙΑΔΗΣ Ο ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑ ΤΟΥ ΤΑΙΝΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΣΤΟ ΧΟΛΙΓΟΥΝΤ
ΠΟΤΑΜΟΣ ΕΙΛΩΗ Η ΗΡΕΜΙΑ ΕΠΕΣΤΡΕΨΕ ΣΤΟΝ ΠΛΕΟΝ ΕΙΛΥΛΛΙΑΚΟ ΒΙΟΤΟΠΟ ΤΩΝ ΗΠΑ
ΑΡΤ ΝΑΓΙΑ ΓΙΑΚΟΥΜΑΚΗ, ΜΑΛΓΚΟΡΖΑΤΑ ΜΙΡΓΚΑ-ΤΑΣ ΚΑΙ Η ΜΥΘΙΚΗ ΛΑΜΨΗ ΤΟΥ MATISSE

YOUNG BLOOD

Τα νέα αστέρια της παγκόσμιας μουσικής βιομηχανίας δεν παίρνουν τον εαυτό τους πολύ στα σοβαρά και δεν διστάζουν να ανατρέψουν τους κανόνες προκειμένου να αγαπηθούν από το κοινό.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΩΡΓΟ ΝΑΣΤΟ

Το γνωρίζουμε όλοι καλά: η παγκόσμια βιομηχανία του θεάματος έχει πάντοτε ανάγκη από φρέσκα, νέα πρόσωπα που θα αιχμαλωτίσουν το ενδιαφέρον του κοινού και θα εκφράσουν το λεγόμενο «zeitgeist». Το καλοκαίρι που φεύγει (ημερολογιακά τουλάχιστον) ανέδειξε, για παράδειγμα, κάπως αναπάντεχα δύο καινούργιες μεγάλες σταρ της pop. Η μία από αυτές είναι η Σαμπρίνα Κάρπεντερ, η οποία έγινε διάσημη στα πέρατα του κόσμου χάρη σε δύο τεράστια σουξέ, το – πραγματικά ακαταμάχητο – «Espresso» και το ύπουλα εθιστικό «Please Please Please», αλλά και ένα ολοκληρωμένο άλμπουμ, το «Short 'n' Sweet» που κυκλοφόρησε πριν από μερικές εβδομάδες και έχει ήδη κατακτήσει την κορυφή των αμερικανικών charts αλλά και την καρδιά των μουσικοκριτικών.

Οι Gen Zers της pop

Η Ξανθιά Αμερικανίδα γεννήθηκε στην Κουέικερταουν της Πενσιλ-

βάνια το 1999 σε εύπορη οικογένεια. Έχει τρεις μεγαλύτερες αδελφές και υπήρξε αυτό που λέμε homeschooled, δεν πήγε δηλαδή σε κανονικό σχολείο, αλλά εκπαιδεύτηκε κατ' οίκον. Γύρω στην ηλικία των 10 άρχισε να αναρτά βίντεο στο YouTube στα οποία ερμήνευε τραγούδια της Κριστίνα Αγκιλέρα και της Adele. Ο πατέρας της διέκρινε το ταλέντο της και έφτιαξε ένα στούντιο ηχογράφησης στο σπίτι τους προκειμένου να καλλιεργήσει το πάθος της για τη μουσική. Η Κάρπεντερ άρχισε από πολύ νωρίς την καριέρα της: το 2009 κατέλαβε την τρίτη θέση στον διαγωνισμό τραγουδιού «The Next Miley Cyrus Project» που διηύθυνε τότε η Μάιλι Σάιρους, όμως έγινε αρχικά γνωστή ως ηθοποιός παίζοντας στην τηλεοπτική σειρά «Girl Meets World» (2014-2017) του καναλιού της Disney. Η μεγάλη της αγάπη παρέμενε η μουσική και έτσι το διάστημα από το 2015 έως το 2019 κυκλοφόρησε τέσσερα άλμπουμ, τα οποία δεν διέγραψαν ωστόσο κάποια αξιοσημείωτη πορεία.

Ο Teddy Swims αναμειγνύει αριστοτεχνικά μουσικά είδη όπως R&B, soul, country και pop.

Το 2021 αποφάσισε να ακολουθήσει μια κάπως πιο ενήλικη κατεύθυνση και κυκλοφόρησε το άλμπουμ με τίτλο «Emails I Can't Send», στο οποίο υιοθέτησε ηχητικά τον δημοφιλή pop R&B ήχο εκείνης της περιόδου. Η αλλαγή πλεύσης απέδωσε καρπούς και τα κομμάτια «Nonsense» και «Feather» έγιναν viral στο TikTok και πολύ μεγάλες επιτυχίες. Η επιπλέον αναγνωρισιμότητα της έδωσε τη δυνατότητα να γίνει πέρυσι το opening act σε ορισμένες στάσεις της αστρονομικά επιτυχημένης περιοδείας της Τέιλορ Σούιφτ «The Eras Tour», όμως κανείς δεν φανταζόταν ότι το καλοκαίρι του 2024 θα της ανήκε. Το ξεχωριστό συστατικό στη συνταγή της σήμερα 25χρονης τραγουδίστριας με τους σχεδόν 40 εκατομμύρια followers στο Instagram, το οποίο μοιάζει να έχει κλέψει την καρδιά όλων, είναι η αυτοσαρκαστική της διάθεση και οι σίχτοι της που περιέχουν γενναίες δόσεις λοξού χιούμορ. Φυσικά επίσης την έχει βοηθήσει στην πορεία της προς

την κορυφή το πόσο πολυσυζητημένη έχει υπάρξει η ερωτική ζωή της, καθώς πολλοί θεωρούσαν ότι ήταν το τρίτο πρόσωπο ανάμεσα στην Ολίβια Ροντρίγκο και στον Τζόσουα Μπάσει, ενώ εδώ και αρκετούς μήνες κυκλοφορεί παρά με τον ραγδαία ανερχόμενο ιρλανδό ηθοποιό Μπάρτι Κίογκαν, όμως οι φήμες λένε ότι αυτός ο έρωτας ίσως και να αποτελεί ήδη παρελθόν. Μία ακόμη καλλιτέχνης που δεν γνώρισε μεγάλη επιτυχία άμα τη εμφανίσει και χρειάστηκε να περιμένει μέχρι να την εκτιμήσει το ευρύ κοινό είναι και η Chappell Roan (το πραγματικό της όνομα είναι Κέιλι Ρόουζ Αμστατζ), μια εξόχως ταλαντούχα αμερικανίδα τραγουδίστρια και τραγουδοποιός. Γεννημένη στο Μιζούρι το 1998, η Roan μεγάλωσε σε συντηρητική οικογένεια χριστιανών και ξεκίνησε να τραγουδά από νεαρή ηλικία. Οι προσπάθειες που έκανε τότε για κάποια αναγνώριση δεν πέρασαν απαρατήρητες, ούτε όμως στέφθηκαν με ιδιαίτερη επιτυχία. Στα 20 της

● Η 26χρονη Chappell Roan μεγάλωσε σε συντηρητικό περιβάλλον στις Μεσοδυτικές ΗΠΑ, ωστόσο έφτασε ως το πρόσφατο εξώφυλλο του περιοδικού «Rolling Stone».

χρόνια, το 2018, αποφάσισε να μετακομίσει στο Λος Άντζελες και άρχισε να απολαμβάνει απευθερωμένα την queer ταυτότητά της. Το 2020 γνώρισε τον παραγωγό Dan Nigro, ο οποίος αποδείχθηκε ο ιδανικός συνεργάτης για να γίνει το όραμά της πραγματικότητα. Πριν από έναν χρόνο κυκλοφόρησε το ντεμπούτο άλμπουμ της με τίτλο «The Rise and Fall of a Midwest Princess». Παρά τις ένθερμες κριτικές που δέχτηκε, δεν είχε εμπορική επιτυχία τους πρώτους μήνες της κυκλοφορίας του.

Όταν όμως η Roan άρχισε να το προωθεί με τις εκπληκτικές ζωντανές εμφανίσεις της, με την εκκεντρική παρουσία της και με τις εντυπωσιακές φωνητικές δυνατότητές της, τότε συνέβη ένας σχεδόν μαγικός συντονισμός και εκατομμύρια άνθρωποι σε ολόκληρο τον πλανήτη, από μοναχικά έφηβα κορίτσια μέχρι τη Lady Gaga, έγιναν θαυμαστές της σχεδόν εν μία νυκτί. Η ανατροπή ήταν τόσο ξαφνική που σε διάφορες πόλεις που επρόκειτο

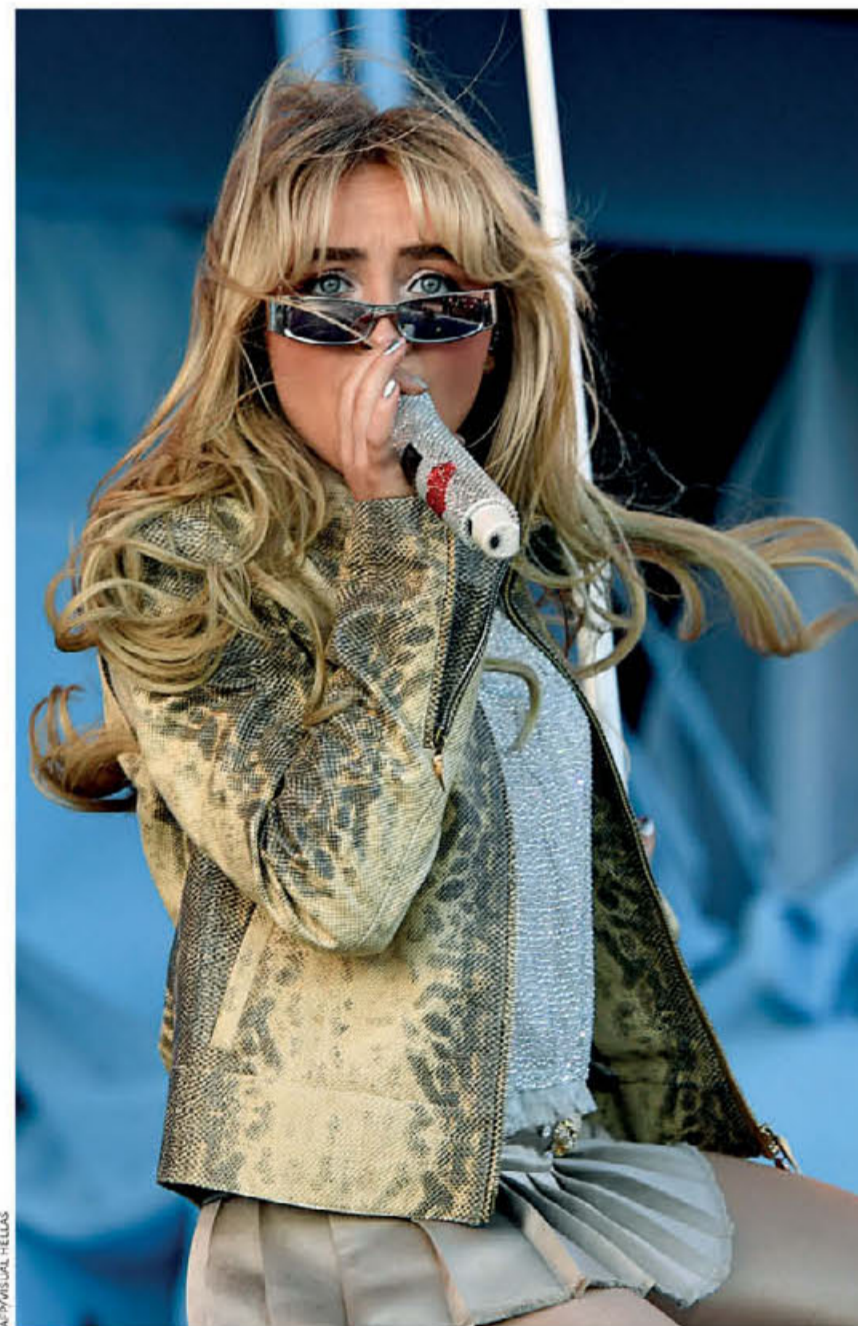
να επισκεφθεί στο πλαίσιο της περιοδείας της η ζήτηση ήταν τόσο μεγάλη που τα live της χρειάστηκε να μεταφερθούν από μικρούς χώρους σε μεγάλα στάδια. Το μουσικό ύφος της συνδυάζει πιναλιές από την pop των 80s (πολλοί την παρομοιάζουν με τη Σίντι Λόπερ) με έντονα θεατρικά στοιχεία και επιρροές από την κουλτούρα του drag, δημιουργώντας μια μοναδική εμπειρία για το κοινό. Η Roan δεν φοβάται να πειραματιστεί και να προωθήσει θέματα προσωπικής ενδυνάμωσης και αυτοαποδοχής μέσα από τα τραγούδια της και κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί πως έχει φέρει μια νέα, φρέσκια πνοή στη σύγχρονη pop σκηνή. Το τεράστιο σουξέ του πρόσφατου single «Good Luck, Babe!» είναι απλώς η αναμενόμενη συνέχεια σε μια πορεία που αυτή τη στιγμή φαντάζει ασταμάτητη. Ασταμάτητη μοιάζει και η Lisa, η ταϊλανδέζα ράπερ, τραγουδίστρια και μέλος του απερίγραπτα επιτυχημένου γυναικείου συγκροτήματος Blackpink από τη Νότια

● Η Σαμπρίνα Κάρπεντερ ερμηνεύει διασκευές επιτυχιών στο YouTube προτού δεχθεί πρόταση να ανοίγει συναυλίες της Τέιλορ Σουίφτ.

Κορέα, η οποία διαγράφει παράλληλα μια σόλο πορεία που της αποφέρει αμέτρητα χρήματα και τη λατρεία των 104 εκατομμυρίων ακολούθων της στο Instagram. Η 27χρονη σταρ κυκλοφόρησε το πρώτο προσωπικό της άλμπουμ τον Σεπτέμβριο του 2021, στο οποίο περιλαμβάνονταν τα τεράστια hits «Lalisa» και «Money». Τον περασμένο Ιούνιο παρουσίασε στο κοινό το single «Rockstar», ενώ ακολούθησε τον Αύγουστο το «New Woman», μια συνεργασία με τη Rosalía. Το 2025 θα κάνει και την πρώτη της απόπειρα στον χώρο της

Γύρω στην ηλικία των 10 ετών η Σαμπρίνα Κάρπεντερ άρχισε να αναρτά βίντεο στο YouTube στα οποία ερμηνεύει τραγούδια της Κριστίνα Αγκιλέρα και της Adele. Ο πατέρας της διέκρινε το ταλέντο της και έφτιαξε ένα στούντιο ηχογράφησης στο σπίτι τους προκειμένου να καλλιεργήσει το πάθος της για τη μουσική

υποκριτικής, συμμετέχοντας με το κανονικό της όνομα (Λαλίσα Μάνομπαλ) στην πολυαναμενόμενη τρίτη σεζόν της σειράς «The White Lotus».

Ράστα, face tattoos και κάντρι

Υπάρχουν ωστόσο και άρρενες μουσικοί που έχουν ξεχωρίσει τον τελευταίο καιρό. Ο Teddy Swims, το πραγματικό όνομα του οποίου είναι Τζέιτεν Κόλιν Ντίμσοντ, γεννήθηκε στις 25 Σεπτεμβρίου 1992 στην Τζόρτζια των ΗΠΑ. Πρόκειται για έναν εξαιρετικά ταλαντούχο τραγουδιστή και

τραγουδοποιό (και λάτρη των tattoos), ο οποίος αναμειγνύει αριστοτεχνικά μουσικά είδη όπως R&B, soul, country και pop. Ξεκίνησε να γίνεται γνωστός μέσα από τις εξαιρετικές του διασκευές που ανέβαζε στο YouTube, τραβώντας την προσοχή του κοινού το 2019 και το 2020 με τραγούδια όπως το «You're Still The One» της Σανία Τουβίν, το οποίο και ερμηνεύσε υποδειγματικά. Δεν φοβάται να εκφράσει έντονα συναισθήματα μέσα από την εντυπωσιακή φωνή του, κάτι που συνδέεται με την επιρροή που έχει δεχτεί από καλλιτέχνες όπως ο

ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟ ΤΟΥ «BUZZHEART»

Ο διεθνής έλληνας σκηνοθέτης Ντένης Ηλιάδης με την ξεχωριστή πορεία στο Χόλιγουντ και οι ηθοποιοί Εβελίνα Παπούλια και Κωνσταντίνα Μεσσήνη μιλούν για το πολυαναμενόμενο ψυχολογικό θρίλερ των διεθνών αξιώσεων που είναι αποκλειστικά «made in Greece».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΗ ΒΑΡΑΑΚΗ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ:
ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
(D-TALES CREATIVE AGENCY).

Η συνάντησή μας πραγματοποιείται στην Αίγλη Ζαππείου. Ο σκηνοθέτης Ντένης Ηλιάδης είναι ακριβής στο ραντεβού του. Για την ακρίβεια, έχει φτάσει και μερικά λεπτά νωρίτερα. Μιλώντας την προηγούμενη ημέρα στο τηλεφώνημα μαζί του, οργανώνοντας τη συνέντευξη και τη φωτογράφησή του με τις ηθοποιούς της νέας του ταινίας «Buzzheart» – κάνει πρεμιέρα στους κινηματογράφους στις 19 Σεπτεμβρίου – Εβελίνα Παπούλια και Κωνσταντίνα Μεσσήνη, είχα ήδη «διαγνώσει» έναν επαγγελματικό περφεξιονισμό μακριά από το κλισέ του μονίμως αφηρημένου καλλιτέχνη. Αναρωπιέμαι αν αυτή η στάση είναι ένα από τα μαθήματα που του έδωσε η Αμερική, η εμπειρία του Χόλιγουντ. Ολα ξεκίνησαν πριν από 20 χρόνια. Το 2004 το όνομά του έπεσε μάλλον σαν κομμάτι στο ελληνικό σινεφίλ κοινό. Προερχόμενος από τον χώρο της διαφήμισης, με μια εικονοκλαστική ματιά, τάρραξε τα λιμνάζοντα νερά της μάλλον κινηματογραφικά βαρετής Αθήνας που περίμενε τους Ολυμπιακούς Αγώνες με το αντισυμβατικό του «Hardcore». Και οι δύο ηρωίδες της ταινίας του, αυτές οι ανήλικες πόρνες που κινούνταν σε μια σκληρή παραισθησιογόνα πόλη, του άνοιξαν την πόρτα για τις ΗΠΑ, ώστε όταν ο Γουές Κρέιβεν είδε το φιλμ του τού ζήτησε να σκηνοθετήσει το remake του θρίλερ «Το τελευταίο σπίτι αριστερά» («The Last House on the Left», 2009), που εκείνος είχε σκηνοθετήσει πρώτα το 1972.

Εκτοτε ο Ντένης Ηλιάδης βάδισε τον δικό του δρόμο στις ΗΠΑ μετρώντας ταινίες όπως το «Ενας ακόμα» («+1», 2013) με τον ίδιο, ξεκινώντας από την «καφρίλα» του αμερικανικού κολεγιακού πάρτι, με ένα plot twist να δημιουργεί τελικά ένα φιλμ με στοιχεία τρόμου σε sci-fi δόσεις αλλά και υπαρξιακά ερωτήματα – το «Variety» είχε χαρακτηρίσει την ταινία «ένα δολοφονικό οπτικό παζλ». Είναι ακόμη ο σκηνοθέτης της ταινίας «Delirium» (2018) με συμπαραγωγό τον Λεονάρντο Ντι Κάπριο. «Οφείλω να ομολογήσω» πως την παραγωγή έκανε η εταιρεία του Ντι Κάπριο,

Arrian Way, αλλά κύρια παραγωγός ήταν η Τζένιφερ Ντέιβισον, που είναι και η βασική του συνεργάτιδα» σπεύδει να ξεκαθαρίσει όταν τον ρωτώ σχετικά. «Οπότε τον Ντι Κάπριο τον είδα μόνο μία φορά – μου έκανε πολύ καλή εντύπωση και οι συνεργάτες του τον αγαπάνε πολύ».

Η συνάντησή μας, βέβαια, με τον Ντένη Ηλιάδη δεν έχει γίνει για να μου διηγηθεί ιστορίες από το Χόλιγουντ, ούτε για ένα ring rong με name dropping, το οποίο μάλλον δεν βρίσκει ενδιαφέρον. Η συνάντησή μας έγινε με αφορμή την επιστροφή του στα πατρία εδάφη, με ένα ψυχολογικό θρίλερ «made in Greece» και με πρωταγωνιστές έλληνες ηθοποιούς: την Εβελίνα Παπούλια, τον Γιώργο Λιάντο, την Κωνσταντίνα Μεσσήνη και τον Κλαούντιο Κάγια.

Το πολυαναμενόμενο «Buzzheart» λοιπόν που υπογράφει αφηγείται την ιστορία του Αργύρη (Κλαούντιο Κάγια), ενός ντροπαλού 19χρονου που γνωρίζει τη Μαίρη (Κωνσταντίνα Μεσσήνη), μια κοπέλα τελείως έξω από τα κυβικά του. Όταν της ζητεί να βγουν, εκείνη τον προσκαλεί για ένα τριήμερο στο εξοχικό των γονιών της. Οι γονείς της (Εβελίνα Παπούλια - Γιώργος Λιάντος), όμως, σύντομα του εκμυστηρεύονται πως η Μαίρη αντιμετωπίζει ψυχολογικά προβλήματα και προκειμένου να βεβαιωθούν πως εκείνος είναι ο κατάλληλος, θα πρέπει να τον υποβάλουν σε κάποια τεστ συμπεριφοράς. Τα τεστ ξεκινούν, σταδιακά γίνονται όλο και πιο επικίνδυνα, ενώ αρχίζει να αποκαλύπτεται μια οικογενειακή δομή με εντελώς αντίθετες ισορροπίες.

Μια ταινία αξιώσεων

«Έχοντας διαγράψει μια πολύ σημαντική πορεία στις ΗΠΑ, πως προέκυψε η ανάγκη να γυρίσετε ξανά μια ταινία στην Ελλάδα με έλληνες ηθοποιούς;» είναι μία από τις πρώτες ερωτήσεις που του απευθύνω. «Είχα κάνει τέσσερις ταινίες στην Αμερική και είχα αρχίσει να περιορίζομαι αρκετά στο κομμάτι του horror» απαντά. «Με την πανδημία “ξεκουρδίστηκαν” τα πάντα, δύο πρότζεκτ εκεί πάγωσαν τελείως. Οπότε ήταν ευκαιρία – ή μάλλον ανάγκη – να κάνω μια πιο προσωπική ταινία εδώ, μαζί με την πολύ παλιά φίλη μου και βραβευμένη παραγωγό Αμάντα Λιβανού. Εξάλλου, ποτέ δεν είχα χάσει την επαφή μου με την Ελλάδα» αναφέρει. Όπως εξηγεί, το σενάριο του «Buzzheart» το έγραψε το 2005: «Ήταν να το γυρίσω εδώ μετά το “Hardcore”, είχαμε πάρει και έγκριση από το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου (που είναι και τώρα συμπαραγωγός). Αλλά μου προέκυψαν τα “χολιγουντιανά” και το “Τελευταίο σπίτι αριστερά” και έτσι μπήκε στο συρτάρι. Συνέχεια όμως το “Buzzheart” τριγύριζε στο μυαλό μου, καθώς το σενάριο αυτό αγγίζει θέματα που με απασχολούν πολύ». Όπως μαρτυρά το trailer, που θυμίζει παραγωγή διεθνών αξιώσεων, πρόκειται για ένα βαθύ ψυχολογικό θρίλερ. «Και μια παράδοση ιστορία αγάπης» αναφέρει ο Ντένης Ηλιάδης. «Είναι μια ταινία με καλλιτεχνικά και σεναριακά ρίσκα. Δεν είναι “cookie cutter” θρίλερ, ούτε αμιγώς φεστιβαλικό φιλμ. Θέλω το κοινό να δει μια mainstream ταινία, πρωτότυπη και διαφορετική. Αυτό με ενδιαφέρει περισσότερο».

Ενδιαφέρον προκαλεί το γεγονός ότι ο ίδιος δηλώνει πως η ταινία κρύβει και αυτοβιογραφικά στοιχεία. «Δυστυχώς ή ευτυχώς, η αυτοβιογραφία κάποιου μπορεί να είναι θρίλερ» λέει γελώντας. «Πολλά κομμάτια της ταινίας είναι πολύ κοντά μου: το πώς το parenting μπορεί να κινδυνεύσει σοβαρά από τον συμπεριφορισμό, η προσπάθεια ελέγχου στην αθωότητα και στην ομορφιά, το μέχρι πού μπορείς να δοκιμάσεις κάποιον για να δεις αν μπορεί να αγαπήσει πραγματικά και σε πόσο σκοτεινά μονοπάτια μπορεί αυτό να σε βγάλει».

Η επιλογή των ηθοποιών

Η συζήτηση περνά στο πεδίο των ηθοποιών οι οποίοι ενσάρκωσαν τους παράξενους αυτούς ήρωες που έπλασε η φαντασία του. «Την Εβελίνα την είχαμε σκεφτεί όλοι από την αρχή» αναφέρει. «Νομίζω είναι ένας ρόλος που της ταιριάζει φυσιογνωμικά, αλλά και την οδηγεί σε δύσκολες και σκοτεινές περιοχές που δεν έχει αγγίξει ξανά. Θα την απολαύσετε σε μια πραγματικά εξαιρετική και ριψοκίνδυνη ερμηνεία, όπως δεν την έχετε, επαναλαμβάνω, ξαναδεί ΠΟΤΕ. Είναι απίστευτη σε αυτή την ταινία!» λέει εμφαστικά. Όσο για τον Γιώργο Λιάντο, όπως αναφέρει, γνωρίζονταν από παλιά. «Είχαμε δουλέψει μαζί και σε διαφημιστικά που έχω σκηνοθετήσει – είναι και από τους πιο πετυχημένους εκφωνητές. Πρόκειται για σπουδαίο ηθοποιό, απέχει για κάποιον καιρό, αλλά ενώ τον σκέφτηκα αμέσως γιατί ταιριάζει πολύ και ιδιοσυγκρασιακά στον ήρωα που υποδύεται. Και φυσικά ήταν τεράστιο από που έχουν υπάρξει παντρεμένοι με την Εβελίνα, όπως παντρεμένο ζευγάρι είναι και οι χαρακτήρες τους στην ταινία. Αυτό το στοιχείο έφερνε κάποιες αποχρώσεις σιωπηλής συνενοχής και αυτοματισμού που ήθελα πολύ να υπάρχουν στο φιλμ. Του δίνει μεγαλύτερο βάθος και βάρος. Επίσης, επειδή είναι και οι δύο πολύ ταλαντούχοι, είπα να “εκμεταλλευτώ” και την κόρη τους Αφροδίτη Λιάντου, που είναι υπερταλαντούχο πλάσμα. Έχουμε στην ταινία δύο τραγούδια της, το ένα είναι μια διασκευή του τραγουδιού του Ρόμπερτ Πάλ-

μερ “Johnny and Mary”, που ερμηνεύει μαζί με τον The Man from Managra». Όσο για τους ρόλους του νεαρού ζευγαριού, επιζητούσε δύο άφθαρτα πρόσωπα. «Όπως αντίστοιχα είχαμε κάνει στο “Hardcore” βγάζοντας τότε τέσσερις σπουδαίους νέους πρωταγωνιστές: τη Δανάη Σκιάδη, την Κατερίνα Τσάβαλου, τον Ιωάννη Παπαζήση και τον Ομηρο Πουλάκη» εξηγεί.

Όπως αναφέρει, με την Κωνσταντίνα Μεσσήνη στάθηκε τυχερός: «Τη βρήκα γρήγορα, έκανε οντισιόν σε μια πολύ δύσκολη σκηνή και μας συγκλόνισε, δεν μπορούσα μετά να σκεφτώ κάποια άλλη. Είναι μια καταπληκτική ηθοποιός που δεν φοβάται και επειδή είναι και χορεύτρια, μπορεί και προσεγγίζει και πολύ σωματικά τον ρόλο, κάτι που χρειαζόταν πολύ στο “Buzzheart”. Ο Κλαούντιο Κάγια, τώρα, είναι ένα παιδί που ήρθε εδώ από την Αλβανία όταν ήταν τεσσάρων ετών. Πάλεψε πολύ για το όνειρό του και έχει έναν τέλειο συνδυασμό αποφασιστικότητας και ευαισθησίας, σαν τον χαρακτήρα που υποδύεται στην ταινία, ο οποίος περνάει τα πάνδεινα στην προσπάθειά του να αποδείξει ότι μπορεί να αγαπήσει πραγματικά. Δόθηκε ολόψυχα στον ρόλο και μας εξέπληξε όλους. Βλέπω πολύ λαμπρό μέλλον και για τους δυο τους!».

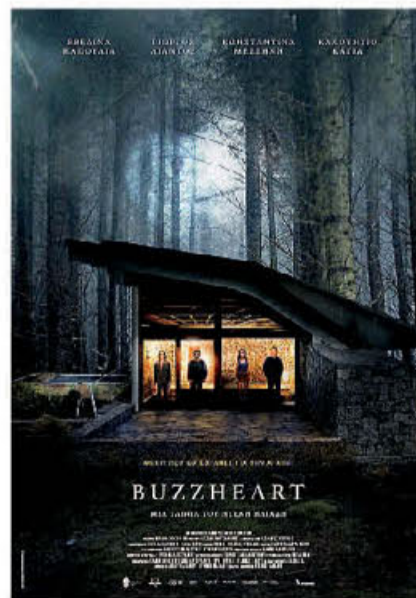
Box Office

Στην Ελλάδα, πάντως – ας το παραδεχτούμε –, σπάνια γυρίζονται θρίλερ. Τον ανησυχεί λοιπόν εάν η ταινία του θα έχει επιτυχία στα σινεμά; «Είναι μια πολύ καίρια ερώτηση αυτή. Πιστεύω πως είναι πολύ σημαντικό να υπάρχουν ελληνικά θρίλερ που να κατανοούν το είδος και να είναι αντάξια αντίστοιχων ταινιών του εξωτερικού. Νομίζω ότι το “Buzzheart”, και από την εμπειρία μου έξω, είναι μια τέτοια περίπτωση και ότι το ελληνικό κοινό θα θέλει και θα αναζητήσει να δει ένα τέτοιο θρίλερ στη δική του γλώσσα. Πρόκειται για μια ταινία που θα μπορούσε άνετα να είναι ξένη παραγωγή και με γνωστούς ξένους ηθοποιούς και είναι ωραίο οι έλληνες θεατές να δουν ότι έλληνες ηθοποιοί μπορούν να είναι ισάξιοι με ξένους συναδέλφους τους σε πολύ απαιτητικές ερμηνείες. Νομίζω και από τα τρέιλερ φαίνεται αυτό. Επίσης, το ελληνικό κοινό είχε αγαπήσει το “Hardcore”, την πρώτη μου ελληνική ταινία, η οποία είχε πολύ πιο “δύσβατο” θέμα, ελπίζω πολύ να αγαπήσει και αυτή».

Ελλάδα και Χόλιγουντ

Κάνοντας λοιπόν γυρίσματα στην Ελλάδα 20 χρόνια μετά το «Hardcore», τι βλέπει να έχει αλλάξει; «Βλέπω ότι υπάρχουν πολύ περισσότεροι νέοι ηθοποιοί με εκπαίδευση στην κάμερα, καλύτερη επικοινωνία και συνεργασία με το εξωτερικό, νέοι κινηματογραφιστές που κάνουν πιο γρήγορα ωραία βήματα, σταθερά πολύ καλοί τεχνικοί, αλλά και μερικοί απίστευτοι τύποι που παριστάνουν τους παραγωγούς. Κάποιες ευρύτερες παθογένειες δεν έχουν αλλάξει, αλλά ο κινηματογραφικός κόσμος δουλεύει περισσότερο, πράγμα που είναι καλό».

Παρ’ όλα αυτά, γιατί η Ελλάδα πέρα από τα φεστιβάλ δεν μπορεί να εξαγάγει σινεμά στο εξωτερικό; «Στην Ελλάδα εξακολουθεί να μη συναντιέται το arthouse

Η αφίσα της νέας ταινίας του Ντένη Ηλιάδη.

ΣΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΑΤΙΣ

Μια έκθεση αφιερωμένη στον γάλλο καλλιτέχνη που σφράγισε τη ζωγραφική του 20ού αιώνα εγκαινιάζεται σύντομα στο Ίδρυμα Beyeler στην Ελβετία.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΗ ΒΑΡΛΑΚΗ

«Η δημιουργικότητα απαιτεί θάρρος» είχε πει. «Υπάρχουν πάντοτε λουλούδια για αυτούς που θέλουν να τα βλέπουν» είναι μία ακόμη φράση που του αποδίδεται. Ο Ανρί Ματίς (1869-1954), ο ζωγράφος, ο γλύπτης, ο χαράκτης. Ο «γίγαντας» της μοντέρνας τέχνης, εκείνος που έμεινε στην ιστορία για την καλλιτεχνική πρωτοπορία του. Ο ιδρυτής του Φωβισμού, αυτός που απελευθέρωσε το χρώμα από το μοτίβο, απλοποιώντας τις μορφές, αυτός που επαναπροσδιόρισε τη ζωγραφική και προσέδωσε στην τέχνη μία πρωτόγνωρη διάσταση. Ο Ματίς υπήρξε καινοτόμος και στον τομέα της γλυπτικής, ενώ στα τελευταία χρόνια της ζωής του βούτηξε στη χαρτοκοπτική και ανέπτυξε μια τεχνική (cut-out) με το κομμένο χαρτί ως βασικό μέσο και το ψαλίδι ως κύριο εργαλείο του. Εκοβε ζωγραφισμένα φύλλα σε μορφές ποικίλων σχημάτων και μεγεθών και δημιουργούσε συνθέσεις αρχικά μετρίου μεγέθους, αλλά, με την πάροδο του χρόνου, η κλίμακά τους μεγάλωσε, επεκτεινόμενη σε τοιχογραφίες ή σε έργα που «έντυναν» ολόκληρα δωμάτια. Και να σκεφτεί κανείς ότι ο Ανρί-Εμίλ-Μπενουά Ματίς, όπως ήταν το πλήρες όνομά του, δεν είχε δείξει κανένα ενδιαφέρον για την τέχνη, μέχρι που έκλεισε τα 20 του χρόνια. Αυτός ο γιος του εύπορου εμπόρου σιτηρών, που σπούδασε νομικά, ουσιαστικά ανακάλυψε τη ζωγραφική όταν η μητέρα του του χάρισε ένα κουτί λαδομπογιές, ενώ εκείνος ανάρρωνε στο κρεβάτι έπειτα από μια κρίση σκωληκοειδίτιδας. Και βρήκε στην τέχνη, όπως είπε αργότερα, «ένα είδος παραδείσου», αποφασίζοντας τελικά να γίνει ζωγράφος και απογοητεύοντας βαθιά τον πατέρα του. Όλα τα υπόλοιπα ανήκουν στην ιστορία της παγκόσμιας τέχνης.

Μια σπουδαία έκθεση

Σε αυτόν τον καλλιτέχνη, ο οποίος κυριάρχησε στο πρώτο μισό του προηγούμενου αιώνα μαζί με τον Πάμπλο Πικάσο, είναι αφιερωμένη η έκθεση που εγκαινιάζεται στις 22 Σεπτεμβρίου (και θα διαρκέσει έως τις 26 Ιανουαρίου 2025) στο Ίδρυμα Beyeler, λίγο έξω από τη Βασιλεία της Ελβετίας. Φέρει τον τίτλο «Invitation au voyage» (Πρόσκληση στο ταξί-

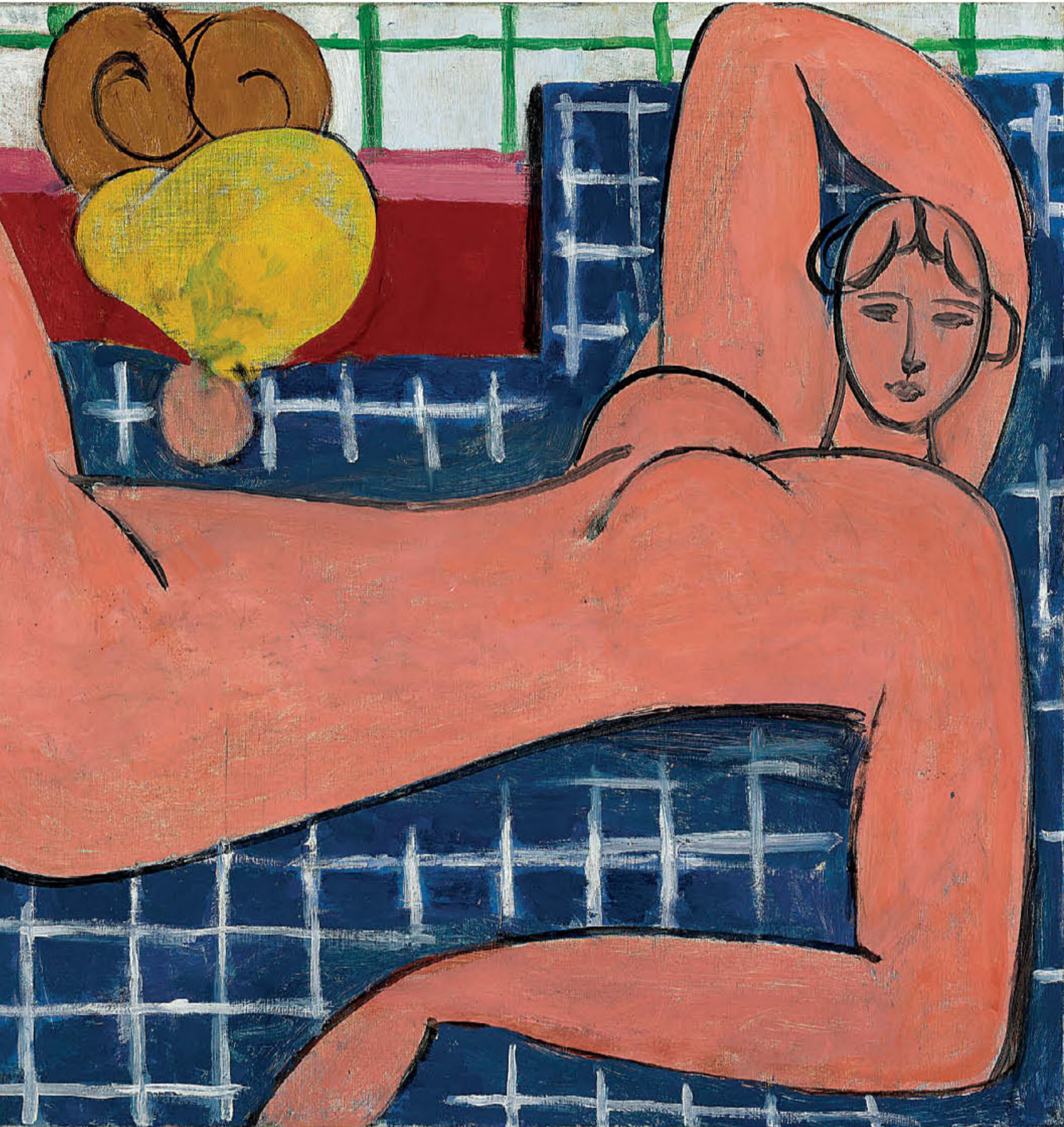
δι), με έμπνευση από το ομώνυμο ποίημα του Σαρλ Μποντλέρ από τη συλλογή του «Τα άνθη του κακού» (1857). «Luxe, Calme et Volupté» (πολυτέλεια, ηρεμία και απόλαυση) γράφει ο καταραμένος ποιητής και ακριβώς με αυτές τις τρεις λέξεις επιλέγει ο Ματίς να τιτλοφορήσει τον πίνακα που δημιουργεί το 1904, έπειτα από ένα καλοκαίρι που πέρασε δουλεύοντας στο Σεν Τροπέ της Γαλλικής Ριβιέρας μαζί με τους νεοίμπρεσιονιστές ζωγράφους Πολ Σινιάκ και Ανρί-Εντιμόν Κρος. Πρόκειται για ένα έργο-σταθμό στην ιστορία της τέχνης, καθώς θεωρείται η αφετηρία του Φωβισμού, με τους επισκέπτες της έκθεσης να έχουν τη δυνατότητα να το θαυμάσουν από κοντά. Αλλωστε, το ταξίδι εν γένει ήταν στη φύση του Ματίς. Για παράδειγμα, ταξίδεψε σε χώρες όπως η Αλγερία, το Μαρόκο, η Ιταλία, η Ισπανία, η Ταϊτή και ο ίδιος έβρισκε διαρκώς ανανεωμένη έμπνευση στη φύση και την τέχνη άλλων πολιτισμών. Η έκθεση στο Ίδρυμα Beyeler, τον αρχιτεκτονικό σχεδιασμό

«Nu bleu I», 1952.

«Acanthes», 1953.

«Large Reclining Nude», 1935.

Η έκθεση στο Ίδρυμα Beyeler, με περισσότερα από 70 έργα από σημαντικά μουσεία και ιδιωτικές συλλογές της Ευρώπης και των ΗΠΑ, αποτελεί την πρώτη αναδρομική του Ανρί Ματίς στην Ελβετία και τον γερμανόφωνο κόσμο ύστερα από σχεδόν 20 χρόνια

● «Intérieur à la fougère noire», 1948.

του οποίου υπογράφει ο Ρέντσο Πιάνο, αποτελεί την πρώτη αναδρομική του Ανρί Ματίς στην Ελβετία και τον γερμανόφωνο κόσμο ύστερα από σχεδόν 20 χρόνια. Με περισσότερα από 70 έργα (πίνακες, γλυπτά και cut-outs) από σημαντικά μουσεία και ιδιωτικές συλλογές της Ευρώπης και των ΗΠΑ, όπως το Κέντρο Πομπιντού στο Παρίσι, η Εθνική Πινακοθήκη της Ουάσιγκτον, το MoMA στη Νέα Υόρκη, το K20 του Kunstsammlung Nordrhein-Westfalen στο Ντίσελντορφ αλλά και το Μουσείο Τέχνης της Βαλτιμόρης, η έκθεση έχει σκοπό να αναδείξει την εξέλιξη και την ποικιλία του πρωτοποριακού έργου αυτού του καλλιτέχνη. Μάλιστα καλύπτει πλήρως το εύρος της καλλιτεχνικής του πορείας, ξεκινώντας από τα πρώτα έργα του, γύρω στο 1900, προχωρώντας στα επαναστατικά έργα του Φωβισμού και τα πειραματικά έργα της δεκαετίας του 1910, στους πίνακες της περιόδου της Νίκαιας και της δεκαετίας του 1930, για να καταλήξει στα θρυλικά cut-outs των δεκαετιών του 1940 και του 1950.

Μια πολυκύμαντη ζωή

Γεννημένος στις 31 Δεκεμβρίου του 1869 στη Βόρεια Γαλλία, ο καλλιτέχνης που προοριζόταν να γίνει νομικός, σπούδασε τέχνη στην Académie Julian και στην École Nationale des Beaux-Arts. Αρχικά ζωγράφιζε νεκρές φύσεις και τοπία σε παραδοσιακό στυλ, επηρεασμένος από τα έργα παλαιότερων δημιουργών, όπως ο Ζαν Σιμεόν Σαρντέν (1699-1779), ο Νικολά Πουσέν (1594-1665), ο Ζαν-Αντουάν Βατό (1684-1721), αλλά και πιο σύγχρονων, όπως ο Εντουάρ Μανέ (1832-1883). Μάλιστα το 1896 ο ίδιος εξέθεσε τα έργα του στο συντηρητικό Salon de la Société Nationale des Beaux-Arts και το κράτος αγόρασε δύο πίνακές του. Παράλληλα, η προσωπική του ζωή προχωρούσε. Με το μοντέλο Καρολίν Ζομπλό απέκτησε μία κόρη εκτός γάμου, τη Μαργκερίτ, η οποία γεννήθηκε το 1894. Τέσσερα χρόνια αργότερα παντρεύτηκε την Αμελί Παρέρ, και οι δυο τους μεγάλωσαν μαζί τη Μαργκερίτ, ενώ έγιναν γονείς δύο ακόμη παιδιών, του Ζαν (γεννήθηκε το 1899) και του Πιερ (γεννήθηκε το 1900).

Η πρώτη μεγάλη αλλαγή στην τέχνη του ήρθε όταν εμπνεύστηκε από το μανιφέστο με τίτλο «Από τον Ευγένιο Ντελακρουά στον νεο-ιμπρεσιονισμό» διά χειρός του ζωγράφου και θεωρητικού Πολ Σινιάκ. Η ιδέα του πουαντιζισμού (να επιτυγχάνει κανείς ένα χρωματικό μείγμα τοποθετώντας μικρές κουκκίδες καθαρού χρώματος τη μία δίπλα στην άλλη) τον κερδίζει και πολλοί από τους πίνακές του μεταξύ 1898 και 1901 χαρακτηρίζονται από αυτή την τεχνική. Ο Ματίς παράλληλα ασχολείται και με τη γλυπτική. Τα επόμενα όμως χρόνια αποφάσισε να «απαλλάξει» τη ζωγραφική του από αυτό που είχε πλέον αρχίσει να αποκαλεί «η τυραννία του πουαντιζισμού». Έτσι οι μικρές κουκκίδες αντικαταστάθηκαν με ζωηρές πινελιές, μια συναισθηματική επίδειξη συμπληρωματικών χρωμάτων: κόκκινα και πράσινα, πορτοκαλί και μπλε, κίτρινα και μοβ. Το φθινόπωρο του 1905, μαζί με άλλους ζωγράφους που πειραματιζόνταν με το έντονο χρώμα, ο Ματίς εξέθεσε έργα του στο Ξακουστό πια

